

Wrocław, 4 października 2016 roku

Pan

prof. dr hab. Jan Szyszko

Minister Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,

woda pitna jest dobrem, niezbędnym nie tylko dla życia ludzi, ale niezbędnym czynnikiem rozwoju gospodarki.

Nie ma dla wody pitnej, jako medium niezbędnego do życia żadnej alternatywy.

W lipcu 2010 roku Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję, która uznała, że prawo do bezpiecznej, czystej wody zdatnej do picia oraz do urządzeń sanitarnych jest prawem niezbędnym do zapewnienia korzystania w pełni z życia i praw człowieka (A/RES/64/292 z dnia 28 lipca 2010).

Rezolucja ta zaleca traktować wodę pitną jako dobro wyższe.

Analiza projektu nowelizacji ustawy Prawo wodne, dostępnego na stronach Rządowego Centrum Legislacji wskazuje na skokowy wzrost kosztów wody pobieranej do realizacji zadań własnych gmin w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę ludności.

Podmiotami pobierającymi wodę są zazwyczaj gminne przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjne. W przypadku maksymalnych stawek opłat za pobór wód powierzchniowych w celach produkcji wody pitnej, zaprezentowanych w projekcie nowelizacji ustawy Prawo wodne, koszty bezpośrednie produkcji wody we Wrocławiu wzrosną o 26 procent.

Zgodnie z par. 6 ust. 1) pkt c) Rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, opłaty te stanowią koszty eksploatacji oraz utrzymania przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjnego i z tego powodu mają umocowanie prawne do uwzględnienia ich w taryfie.

Projekt nowelizacji ustawy Prawo wodne przewiduje największy wzrost opłat w dużych aglomeracjach miejskich. Dodatkowo w kosztach produkcji wody jest już zawarty wysoki poziom danin i opłat.

W konsekwencji wzrost taryf za wodę dotknie w szczególności rodziny najmniej zamożne, zamieszkałe w dużych aglomeracjach miejskich, dla których wydatki za wodę stanowią relatywnie wysoki udział w budżetach domowych.

Należy podkreślić, że w polskich gospodarstwach domowych nie obserwuje się marnotrawstwa wody pitnej, a wskaźniki jej zużycia mieszczą się w dolnych granicach właściwych krajom prowadzącym najlepiej zorganizowaną gospodarkę w zakresie dostaw wody pitnej dla ludności.

Nie ma również niepokojących zjawisk w zakresie ewentualnego nieracjonalnego gospodarowania zasobami wód wglębnych, co zmuszałoby do stosowania mechanizmów ekonomicznych dla wymuszania takiej racjonalizacji.

W preambule projektu nowelizacji ustawy Prawo wodne przywołuje się dyrektywę 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 roku ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE 327z 22.12.2000, z późn. zm.).

Wydane na podstawie powyższej dyrektywy wytyczne dotyczące przygotowania inwestycji w zakresie środowiska, ustalają tak zwaną dostępność cenową wody pitnej w ten sposób, że opłaty za wodę pitną i ścieki dla gospodarstw domowych nie mogą przekraczać 3% dochodu do dyspozycji gospodarstwa domowego.

Dlatego też pozwalam sobie zwrócić się z uprzejmą prośbą do Szanownego Pana Ministra o przeanalizowanie skutków wprowadzenia zmian w systemie opłat za usługi wodne, przedstawionych w projekcie nowelizacji ustawy Prawo wodne, ze szczególnym uwzględnieniem skutków społecznych tych zmian oraz dotrzymania wymogów wynikających z Dyrektywy Wspólnoty Europejskiej nr 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 roku.

Z wyrazami szacunku,

Rafał Dutkiewicz